

Papander

Meningen er jo nemlig, at de skal have til Livets Ophold. Det er naturligvis lidt vanskeligt at regne ud, hvad det koster at føde et gammelt Menneske; men man kan dog i nogen Grad faa en Maalestok ved at undersøge, hvad det koster at føde de gamle paa et af vore Alderdomshjem, idet man ser bort fra Udgifterne til Beklædning, Varme, Lys, Drift, Betjening o. s. v.; og kun tager det, der medgaar til Indkøb af Husholdningsvarer. Paa de gamles Hjem i Vejle viser det sig da, at det koster 170½ Øre pr. Dag eller godt 600 Kr. om Aaret for en enkelt Person eller 1 200 Kr. for et Ægtepar. I dette Tal er der kun det galt, at man ogsaa har regnet med Funktionærerne. For deres Vedkommende er Antallet af Kostdage 5 000; og selv om man regner dem til 2 Kr., idet man gaar ud fra, at en Funktionær spiser lidt mere end en af de gamle, bliver de 10 000 Kr., som dette udgør, mindre end 1/5 af det samlede Beløb. Det viser sig altsaa, at en enkelt Person koster omtrent 600 Kr. om Aaret og et Ægtepar omtrent 1 200 Kr. Og dette er kun til Kosten. Tilbage staar der saa for de alderdomsunderstøttede, der skal leve ude i Byen, Husleje, Klæder, Vask og hvad der ellers hører til, for at man kan leve Livet nogenlunde taaleligt. Man vil se, at de foreslaaede Takster langt fra vil forslaa.

Man paafører endvidere de gamle en Ekstraudgift, nemlig Kontingent til Sygekassen. Den ærede Ordfører for Venstre udtalte, at de gamle var Lægernes bedste Kunder. Jeg haaber, at det ærede Medlem vil modificere denne Udtalelse. Det kunde se ud, som om han mente, at det var dem, Lægerne bedst kunde narre. Det er naturligvis rigtigt, at det er, naar man kommer op i Aarene, de forskellige Svagheder melder sig, snart er det i Benene, snart er det i Armen, og naturligvis bruger de gamle mere Lægehjælp og mere Medicin end andre. Jeg ved godt, at der er gamle Mennesker, der har den fikse Idé, at de skal sluge Medicin for at leve længe. De koster altsaa mange Penge, men deri er ingen Begrundelse for at lægge disse Udgifter over paa Sygekasserne i Stedet for paa Stat og Kommune. Det er det, man gør. Man tvinger de gamle til at blive i Sygekassen. De kunde ganske vist klare Situationen ved at melde sig ud af

Sygekassen 3 Maaneder før, de søger Alderdomsunderstøttelse. Men det er der ingen Mennesker, der vil, navnlig ikke gamle Mennesker. De kunde blive syge i de 3 Maanedre, og derfor bliver de staaende. Men det betyder, at Sygekasserne faar alle de gamle, som ellers burde være henvist til Stat og Kommune, hvor de naturligt hører hjemme, uden at de faar noget ekstraordinært Tilskud fra Staten ud over det, der gives til andre Sygekassemedlemmer. Altsaa, man belaster Sygekasserne med en stor Byrde og de gamle med et Kontingent, som de skal udrede af deres lille Alderdomsunderstøttelse. Eller man kan benytte Sygekasselovens Henvisning til Kommunalbestyrelsen, hvorefter denne skal betale 3/4 af Kontingentet. Men saa er det en Oversmidning af Udgiften fra Staten til Kommunen. I Forvejen afholdt Staten Halvdelen af Udgiften, medens Kommunen nu kommer til at betale 75 pCt. Altsaa, jeg maa som Sygekassemedlem protestere imod, at man belaster Sygekasserne med denne store Merudgift.

Jeg kunde have lyst til paa anden Maade at give mit Besyv med, men da vi staaer overfor en anden Behandling, og da jeg ser, at den højtærede Formand ser striks ud, er jeg klar over, at jeg maa begrænse mig. Jeg kan dog ikke overfor Talen om, at vore Forslag vil koste saa uhyre meget, undlade at gøre opmærksom paa, at de indeholder de af den højtærede Minister oprindelig foreslaaede Takster og en Bestemmelse om, at Ydelsen til de nuværende alderdomsunderstøttede forhøjes til det nødvendige, hvad ogsaa den højtærede Minister tidligere foreslog. I disse to Henseender er vi enige med den højtærede Minister. Den højtærede Minister ryster paa Hovedet. Jeg tror ikke, han vil kunne komme udenom dette. Saa ved jeg vel, at vort Forslag spænder videre, idet vi ogsaa ønsker at hæve de tilkommende alderdomsunderstøttede i de næste 10 Aar op til en nogenlunde menneskeværdig Tilværelse. Men det kan ikke betyde, at vort Forslag vil medføre en Udgift af 100—125 Mill. Kr., naar Ministeren i sin Tid gik ud fra en Udregning, hvorefter hans Forslag vilde medføre en Udgift af 60 Mill. Kr. I det hele taget er Udgifterne ikke afskrækende for mig. Kulturelt set er det at staa paa et højt Stade at behandle sine gamle godt; og slaar det beregnede Beløb ikke til,